

lezen stond. De man las heel veel teksten voor, die Dieder totaal niet begreep. Maar het ging vooral over geld. Een deel van het geld moest aan een goed doel gegeven worden. Dat had opa in het testament laten opschrijven. Dieder zag wel, dat wat de notaris voorlas heel belangrijk was voor zijn ouders. Ze luisterden gespannen en keken heel ernstig. Toen de notaris zei dat hij alles verteld had over de erfenis, keek hij Dieder aan en zei: “Dieder Posman, je opa heeft in het testament speciaal voor jou op laten schrijven, dat jij zijn postzegelverzameling na zijn overlijden zou krijgen. De waarde ervan was geschat op ruim 15.000,- euro. Er was wel een voorwaarde aan verbonden. Mocht Dieder Posman deze verzameling niet willen aanvaarden, dan zou de verzameling verkocht worden en de opbrengst ervan aan *Het Rode Kruis* geschonken worden.”

Dieder had wel eens iets over een postzegelverzameling gehoord van zijn moeder, maar opa had er zelf nooit iets van laten zien. Zijn moeder kneep hem in zijn arm en zei lachend: “Nou Dieder, wat vind je ervan? Wil je de verzameling hebben? “

“Postzegels sparen. Ik wist niet eens dat opa dat deed,” zei hij onverschillig. “Ik ken niemand in mijn klas die postzegels spaart. Dat is toch niet leuk, postzegels in boeken plakken. Ik weet het niet, hoor.”

De notaris stond op en liep naar een kast. Daar haalde hij

uit een gezin kreeg hem. Samen liepen ze naar huis. Dieder had de huissleutel. Moeder kwam pas na vijven thuis. Hij schonk een glas chocolademelk in voor Pep en cola voor zichzelf. Tijdens het drinken vertelde Pep dat er vier kinderen in haar klas nieuwe Barbiepoppen hadden gekregen en die wilde zij ook hebben.

“Ik heb nog geld van opa in mijn spaarkistje. Ik ga mam vragen of ik daarvoor ook zo’n nieuwe Barbiepop mag kopen.”

“Ik zou daar nog even mee wachten,” zei Dieder snel.

“Waarom? Het is toch mijn geld?”

“Ja, natuurlijk. Maar als je nu een Barbiepop koopt, krijg je nog steeds een oud model. Wacht nog even, dan komen er veel mooiere Barbiepoppen. Ik zou nog even wachten.”

“Maar niet te lang,” zei ze en ging naar de tuin om op de trampoline te gaan springen.

Op zijn kamer pakte hij de map uit zijn tas en haalde het papier eraf. Voorzichtig knipte hij de bovenkant van de map los en schudde alle vijfhonderd zegels op zijn bureau. Haastig vlogen zijn vingers door de berg postzegels. En toen opeens lag daar de zegel van koning Willem III van 25 cent. Heel voorzichtig pakte hij de zegel met zijn pincet uit de berg postzegels en legde hem apart op zijn bureau. De overige zegels deed hij in een plastic zak en verborg ze achter in zijn klerenkast.

“Hier heb je één van de twee.”

Elsa kreeg de telefoon en zei: “Dag meneer, met Elsa. We hadden een tijdje geleden een geschiedenisproject op school. Drie dagen konden ouders op school komen kijken naar oude voorwerpen. Op één van de avonden was er een brandweerman komen kijken of alles wel veilig was. Kunt u misschien vertellen wie dat geweest was?”

“Nou, dat moet ik even nakijken, momentje.”

Al heel snel was de man weer aan de telefoon en zei: “Ik heb de roosters van de laatste weken nagekeken, maar beste meid, er is nooit iemand van ons op een school wezen controleren in de afgelopen weken. Nee, dat is dan een vergissing. Wij zijn de laatste tijd nooit op jullie school geweest om daar op veiligheid te controleren.”

“Neemt u mij niet kwalijk, dan hebben wij het verkeerd. Sorry, meneer.”

“Niet erg. Iedereen vergist zich wel eens. Dag hoor!”

De portier kreeg de telefoon weer terug en ze bedankten hem voor de moeite, die hij voor hen had gedaan.

Eenmaal buiten op straat keken ze elkaar aan en Dieder zei:

“Van de man op de foto’s gaan we nu als eerste verdachte werk maken. Kom mee, we gaan de foto’s nog eens heel goed bekijken.”

Tot etenstijd bleef Elsa op de kamer van Dieder. Hun